

Az unikornisdaráló

A REGÉNY XI. FEJEZETE

– Uuuugye a királyfi végül megérkezik és minden jóra fordul?

Egy ilyen kérdésre a válasz elviekben az lenne, hogy előbb szarsz sünt, barátném, de teljesen más a helyzet, ha mindez egy templomi puttónak is beillő, szégyentelenül cuki gyerek szájából hangzik el. Akkor pedig főképp, ha egyszerre kettőéből is. Ha ezek ráadásul az ember lányának ágyán trónolnak és párás, kivert-kutya tekintettel merednek rá, akkor nincs menekvés ...

Izabella álmában éppen készült összejönni kiszemeltjével, aki, először is, csodával határos módon, észrevette, másrészt nem lécelt le a legjobb barátnőjével és ezúttal egészen úgy tűnt, az sem fog kiderülni, hogy pusztán fogadásról van szó. Már épp akcióra került volna a sor, amikor, akár egy gyanútlan répát a bajszos gazdasszony, valaki megragadta és addig cibálta, amíg utolsó, kétségbeesetten kapaszkodó hajszálgököre is megadta magát és az álom puha földje után hirtelen a klozet-tágasságú, fagyos realitásban találta magát.

– Keresztasszoooooony! Ne horkolj már olyan hangosan! Egyébként is lecsúszott a szemfedeled és úgy nézel ki, mint egy kalóz!

– Naaa, keresztasszony! Megint túl sok sört ittál és délig akarsz aludni?

Amint a teste minden sejtjének energiájával nagy nehezen megképzett, nanométeres szemrésen át megpillantotta az ágyán hesszelő kisembereket, Izabella nyomban felpattant. Már nem csak, hogy nem bánta az iménti kirángattatását, de a pufók, foghíjas kisfiúért és a nyakigláb, szőke kislányért kész lett volna akár repafőzelékként is végezni. A természet számtalan groteszk tréfája közül az egyik legelvetemültebbnek tartotta azt, hogy az élőlények között nincs még egy, amelynek utódja olyan hosszú ideig totál életképtelen lenne, mint az embergyerek, és meg volt győződve arról, hogy a heroinnál is ütősebb hormontűzijáték és a 'szerelem' márkanévre keresztelt mítosz legfőbb funkciója az, hogy a gyanútlan ifjakat újra és újra kelepcébe csalja. Mindezek ellenére, vagy pont emiatt, rajongásig szerette a két kis szarost.

– Ugye megint elfelejtetted, hogy jövünk, keresztasszony? – kérdezte a lányka. Ami azt illeti, igaz a volt, Izabella fejéből valóban totál kiment, hogy minden hónap utolsó szombatján ő vigyáz a keresztgyerekeire, akik, valamilyen furcsa okból kifolyólag keresztasszonynak szólították.

– Nem baj, már megszoktuk – legyintett a kisfiú. Sajnos ez is igaz volt. A legutóbbi három alkalomból az elsőn a srácoknak két órát kellett várniuk, mire Izabella, aki éppen a lábaskádban tartott külsődleges és belsőleges sörkúrát, meghallotta a csöngetésüket. A következő alkalommal, abban a hiszemben, hogy Benjámín érkezik, egy visszafogott, combfix-harisnyakötős összeállításban nyitott ajtót. Legutóbb pedig nemes egyszerűséggel teljesen máshol tartózkodott a megbeszélt időben.

– Szerintem tetszel annak a bácsinak, aki fölötted lakik! – vigyorgott idétlenül a lányka.

– He? – sikerült Izabellának kipréselni magából nagy nehezen a reggel első értelmes hangját.

– Ő engedett be bennünket. Mikor mondtuk, hogy hozzád jövünk, fülig ért a szája. Lehetek tüllszoknyában és acélbetétes bakancsban az esküvőtökön?

– Öhhmmm ... a kulcs ... amh?

– Azt a zárban hagytad kívülről – vágta rá a kisfiú foghegyről.

– Najó, keresztasszony, hozom a gyógyszeredet!

– Én meg a sört, amivel beveszed!

Kisvártatva már öten ücsörögtek a takaró alatt (a két gyerek, az aranykrokodil, Izabella és a söre), arcukon a leeresztett redőny résein át beszűrődő bágyadt napsugarak dalmata printje.

– Egyszer volt, hol nem volt, leginkább talán mégsem, mint igen, volt egyszer egy lakás ...

– Egy lakás? – meredt rá a kislány. – Ezzel akarsz kiszúrni a szemünket?

– Ház?

– Minimum palota!

– Najó. Szóval volt egyszer egy kastély – és bár az édes puttóarcok helyett két fűvódott gömbhal meredt rá vádlón, folytatta a mesét. – Ez nem akármilyen kastély volt, ugyanis a földkerekség leghíresebb tervezője tervezte, hogy aztán a világegyetem legmenőbb építésze építse fel.

– És volt benne karám az unikornisoknak?

– Már hogyan lett volna, rögtön kettő is! – sóhajtott Izabella és húzóra leküldött vagy három deci sört. – És természetesen elrejtett kalózkincs is – fűzte hozzá gyorsan, még éppen megelőzve a kisfiú újabb gömbhal-transzformációját. – A kastélyban ugyanis minden egészen úgy festett, mint az abba belépő képzeletében. Ebből aztán – folytatta, miközben a gyerekek agykerekei vadul zakatoltak és szemükben ott viláldzott a város összes játékboltjában fellelhető valamennyi tarka limlom, – jó sok kalamajka is adódott. Vegyük például azt a távol-keleti multimilliárdost, aki külön magánrepülővel utazott a helyszínre, hogy megtekintse a kastélyt. Mikor mind a tíz hálószobát, öt fürdőszobát, három nappalit és a téli- és nyári kerteket is megtekintette, rögtön hívatta az ügyvédjét, de ahelyett, hogy nyélbe ütötték volna az adásvételi ügyletet, feljelentette a tervezőt és az építésszt, amiért egy kastélynyi telefo ... akarom mondani telepíszkított WC miatt odacsődítették.

– Azt akartad mondani, hogy telefosott?

– De az sem volt semmi – mesélt tovább Izabella rezzenéstelen arccal, – amikor a híres divattervező azért követelte vissza a kastélyért letett foglalót, mert az általa vizionált uszkar és palotapincsi mintájú selyemtapéta a második megtekintéskori fényviszonyok között már nem harmonizált a halálfejes függönyökkel.

– Pedig ez elég királyul hangzik! – lelkesedett a lányka.

– A helyzet az, hogy lehetett a kastély bármennyire is király, senki sem akarta megvenni, mert mindennek látták, csak annak nem, ami. Persze akadt néhány elborult különc, akik felismerték benne a lehetőséget, de nekik arra sem lett volna pénzük, hogy a lábtörölt megvegyék. Egyébként is, magas mennyezetükkel, tágas helyiségekkel és kihasználatlan tereikkel a kastélyok már ki is mentek divatból, a piacot a kisebb, multifunkcionálisan berendezett, minimalista stílusú lakások hódították meg. Az alkotók olyannyira elbúsultak, hogy a tervező nem tervezett, az építész pedig nem épített többé, még egy kanyi vityillót sem. A kastély pedig, ahogy teltek-múltak az évek, egyre csak pusztult le, egykor pompás bútorszövegei elsárgultak, tükörfalai berepedeztek, lazacszínű márványlépcsőit belepte a por. Sőt, a téli- és nyári kertben addig vígan legelesző aranyállatok is kővé dermedtek.

– Hát ez elég gáz ... – vakargatta az állát a kislány, miközben a kisfiú szeméből kibuggyanó kövér krokodilkönny nagyot pattant a tálcán Izabella sőre mellett.

– Egyvalaki azonban akadt, aki a történeteket egyáltalán nem bánta. Lakott a kastélyban egy molylepke, aki az eltelt évtizedeknek, no meg a megzabált ruháknak, függönyöknek, takaróknak, törölközőknek és egyéb kelméknek hála akkorára hízott, mint egy süldő disznó. Amikor már olyan kövér lett, hogy mozdulni sem bírt, befeküdt a kastély legdíszesebb franciaágyába és várta, hogy az aranyzállal hímzett, egykor pompázatos, az eltelt idők során azonban mosogatóronggyá hitványult baldachin foszlányai egyenként kipeckelt szájába hulljanak. Eljött azonban a nap, amikor már hiába tátogatta a száját. És aztán egy újabb nap, meg még egy. Nem telt bele egy hét és már kopogott a szeme az éhségtől. Nagy ínségében, ráfanyalodott a recsegő-ropopgó, ódon tölgyfabútorokkal teletömött könyvtárszoba tartalmára, pedig rosszul volt, ha csak a könyvekre gondolt.

– Milyen buta! Én már majdnem ismerem az összes betűt! – méltatlankodott a fiúcska. Izabella próbált nem belegondolni, hogy hétéves keresztfiával ellentétben ezt a legtöbb pasi, akivel összesodorta az élet (és valószínűleg azok közül még több, akivel nem), nem mondhatta el magáról. Sőt, egyesek, úgy tűnt, egyenesági leszármazottai annak a náci világháborús tisztnek, aki a „ha a kultúra szót meghallom, egyből a pisztolytáskám után kapok” hangzatú, remekbeszabott mondásával írta be magát a világtörténelem legnagyobb faszfejeinek végtelen névsorába. Ehhez képest a „nem kötnek le a könyvek”, „a mai felgyorsult világban nincs időm olvasni”, „persze, olvasok, önszertő könyveket”, „rossz volt a gimis irodalomtanárom” vagy „én inkább gyúrok” mondások egészen emészthetőnek tűntek (első hallásra).

– Bizony, rendkívül oktondi molyocska volt ahhoz képest, hogy a világ legelegánsabb szöveteivel tömte magát – simogatta meg Izabella a kisfiú felháborodottságtól kipirosodott arcát. – Hanem a véletlen úgy hozta, hogy az első útjába kerülő zsákmányjelölt egy megsárgult magazin volt, amelyben rögtön szembejött egy ingatlanhirdetés. Miután a kiadvány többi lapját annak rendje és módja szerint bezabálta, készen is állt, hogy ellátogasson a városka határában álló közvetítő irodába.

– És honnan tudta, hogy annyi év után még ott volt egyáltalán a bolt? – kérdezte a lányka.

– Nem tudhatta, de annyira szerette a hasát, hogy kész volt bármit megtenni, beleértve azt is, hogy megmozdul. Emellett pedig mázlista is volt, ugyanis az ingatlanközvetítő iroda, kidőlt-bedőlt falaival még mindig a város határában állt. És ott volt a tulajdonos is, aki, bár az újsághirdetéshez mellékelt fotón díszelgő, filmsztárokat megszégyenítő fogpaszta-reklám mosolya igencsak megsárgult és egykor dús hajzata csúnyán megfogyatkozott az elmúlt évtizedek során, nem volt rest ugyanolyan odaadással kedélyeskedni hölgyvendégeivel és eközben pléjboj újságot lapozgatni sutyiban a pult alatt.

– Tudod, az az újság, amiben azok a szegény nénik vannak, akiknek még ruhára sincs pénzük – magyarázta a fiúcska.

– Hülye vagy, azok a nénik nem szegények, csak nagyon melegük van – horkantott a kislány.

– Öhmm...szóval...barátunk nagy mellénnyel berongyolt az üzlethelyiségbe, de azon nyomban vissza is hőkölt, ugyanis az első dolog, amit meglátott, a pulton ékte-lenkedő XXL-es „rovar- és molyirtó” feliratú szpré volt.

– Áuch...

– Hősünknek azonban ezúttal is szerencséje volt, amikor a recepciós pulttal szembeni vitrines szekrényben megpillantott egy aktát, amelynek fedőlapján épp a kastély pompázott... vagyis inkább romoskodott. Már csak azt kellett megvárni, hogy a tulaj, a kelleténél jó pár árnyalattal szívélyesebb mosoly kíséretében a hátsó, elszeparált helyiségbe terelje hölgyvendégét az „ügy részleteinek további megvitatása” végett. Ekkor nagy lendületet vett és kövér testének minden erejével nekirontott a szekrénynek. A nagy csörömpölés és robaj nyomban visszacsalta a rendezetlen frizurájú és elkenődött rúzsú hölgyeményt, nyomában a sápiítózó tulajjal, utóbbi ugyanis a dús idomú fehérnépnél már csak a dús idomú pénztárcákat tartotta nagyobbra és volt egy olyan baljós előérzete, hogy a történetek fogyókúrára fogják majd az övét. Noha a recepciós pult előtti üvegcserepek, szétszóródott akták, törött kaspók és égnek meredő gyökerű szobanövények alkotta, modern művészeti installációnak is beillő zűrzavar valóban nem volt a legbizalomgerjesztőbb látvány, emberünk páratlan üzleti érzékkel meglátta a benne rejlő lehetőséget, egészen pontosan a szemétdomb tetején heverő aktát, fedőlapján a kastéllyal, amely ...

– Uncsi a sok leírás, Keresztasszony, rátérhetnének végre a tárgyra? – fintorogtak egyszerre a srácok. Izabella még abból a békebeli generációból származott, amelynek egyes tagjai olvastak és adott esetben még élveztek is a fényképezőgép tömeges elterjedése előtt alkotó szerzők tollából származó, sokszor több tíz oldalas leíró prózarészleteket. Ezzel szemben keresztgyerekei a „Yo 7VGt” nemzedék legifjabb képviselőiként egyetlen mémből több információt szereztek, mint egy komplett esti meséből és képesek lettek volna pusztán hangulatjelekkel lekommunikálni a teljes Háború és békét.

– Jólvan, csak a lényeg. Szóval, a tulaj nyomban telefont ragadott. Kiderült, hogy a csúfos bukás után a tervező rizsszemlakóparkok tervezésével, az építész pedig hal-szalkahidak építésével tengette teljesen téttelenné vált napjait. Végül hosszas győz-

ködés után mindketten beleegyeztek, hogy az ingatlanközvetítő tegyen egy utolsó próbát a rosszlemkű épület elpasszolásával. Beszervezett egy hajléktalan utcazenészt, aki végre teljes pompájában látta és varázslatos fotókon örökítette meg a kastélyt (amelyen emberünk igencsak elcsodálkozott, hiszen az általa látni vélt berendezések szűk körét kizárólag ágyak és székek alkották), sőt egy tehéntrágya-reklám szövegíróval menő bemutatkozót is készítettett (természetesen mindkét szolgáltatást baráti szívességgként igénybe véve). Így történt, hogy a kastély felkerült egy internetes hirdetőoldalra.

– Olyanra, mint az, amiben ide-oda húzogatód a félmeztelen fiúk képeit, amikor azt hiszed, hogy nem látjuk? – kérdezte a lányka.

– Hát ... öhm ... mondjuk igen – motyogta Izabella és magában meg kellett hogy állapítsa, hogy voltaképpen minden dolog piaca (beleértve az ember szívét is) leírható a kereslet és kínálat metszéspontjában létrejövő tranzakciós vételár törvényszerűségével (már, ha a kereslet és a kínálat valaha találkoznak, ami a saját piaca esetében sajnos továbbra sem tűnt túl realiztikus scenáriónak).

– Jöttek is az érdeklődők szép számmal, de a nagy üzlet még mindig váratott magára. Az egyik jelölt csak pár hónapra akarta volna kivenni a kastélyt, a másik kizárólag próba éjszaka után lett volna hajlandó egyáltalán tárgyalni, míg olyan is akadt, aki profiljában gazdag iparmágnásnak adta ki magát, de gyorsan kiderült róla, hogy nemzetközileg körözött, csecsen maffiavezér. De az ingatlankereskedő, akinek páratlan szimatja volt a jó üzletekhez, nem adta fel a keresést. És egy szép őszi napon, miközben szokás szerint aktuális hölgyvendégével kedélyeskedett, a képernyőkímélőként cikázó dollárjeleket lekeverve felvillant a megváltó üzenet viharvert asztali számítógépének képernyőjén. Egyenesen egy egzotikus nevű ország királyának legkisebb fiától érkezett...

– Uuuugye a királyfi végül megérkezik és minden jóra fordul? – meredt rá ezúttal két puttóarc.

– Naná. A királyfi, amint megpillantotta, azonnal beleszeretett a kastélyba és még aznap megvásárolta száz arannyal, gyémánttal és igazgyönggyel megrakodott szekérrért cserébe (amelynek fele rögtön az ingatlankereskedő jutalékát képezte). Sőt, a királyfi új aranyállatokat is hozott a téli- és nyári kertekbe. Ami azt illeti, boldogan éltek, míg ...

– Jaj Keresztasszony, te még mindig hiszel a romantikában? Ez olyan retró! Azt gondolod, nem tudjuk, hogy te vagy a kastély és ez a mese csak rólad szól? Mondok én neked valamit – hadonászott mutatóujjával a kislány. – Mi már a csajokkal meg egyeztünk az oviudvaron a nagyszünetben, hogy mindannyiunknak három gyereke lesz. Minden gyereknek más lesz az apja, mégpedig a legjobb genetikai állománnyal rendelkező pasas. Aztán egy negyedik bénával felneveljük őket. Még én is tudom, hogy a helyes fickók hülyék, a jófejek pedig rondák. Fontold meg, Keresztasszony, mielőtt még késő lesz!

– És mi lett a kövér mollyal? – kérdezte a kisfiú, akit szemmel láthatóan az olyan prózai dolgok, mint biológia és evolúció teljességgel hidegen hagytak.

– Ő is jól jött ki a dologból – mesélt tovább Izabella miután megtalálta az állát az üres sörösdoboz mellett. Fogalma sem volt róla, hogy öt éves keresztlánya honnan ismer olyan kifejezéseket, mint „genetikai állomány”. – Mivel a királyfi – folytatta – minden üzleti ügyet végtelenül sivárnak és unalmasnak talált (ekként fordulhatott elő, hogy jól átverte a minden hájjal megkent, vén róka), számára a könyvtár „gazdaságtudományok” részlege nemes egyszerűséggel nem létezett. Így a moly egész hátralévő életében itt tanyázott és mikor az „Enni vagy nem enni” című, makróökonómiai tárgyú, korszakalkotó remekmű fogyasztása közben feldobta a talpát (ha egy molynak egyáltalán van ilyen), már akkora volt, mint egy kifejelett borjú.

– Hát, Keresztasszony, te mindig képes vagy alulmúlni önmagad – fintorgott a fiú. – Ebben a sztoriban még annyi akció sincs, mint a „Tapsifüles kalandjaiban”. Remélem, csipszed legalább van! – legyintett, és nem sokkal később már mindkét gyerkőc tátott szájjal, csorgó nyállal meredt Izabella laptopjának képernyőjére, ölkükben egy-egy vödör csipsszel, és teljesen belefeledkezett a – mit ad Isten, – „Tapsifüles kalandjainak” legújabb részébe.

Izabella eltöprengve figyelte őket, miközben, most, hogy már hajnali tizenegy körül járt az idő, kipattintott egy második sörösdobozt. Sokszor próbálta már megfejteni a gyerekek titkát, illetve, hogy mikor és mitől szűnik meg az ember gyereknek lenni. Fizikai tekintetben hasonlatosnak tartotta a gyerekséget és a szépséget, amennyiben mindkettő egy, a többi élőlényből genetikailag kódolt, automatikus figyelmet és odaadást kiváltó, idővel elmúló állapot. De ezen felül is valami káprázatosán egyedit vélt felfedezni a kis szarosokban. Mivel még minden tapasztalás előttük állt és döntési szabadságuk is gyakorlatilag a nullához konvergált, náluk jobban senki sem tudott várakozni és álmodozni az életről. És meggyőződése volt, hogy a várakozás erősebb, mint a megtapasztalás és az álom színesebb, mint az élet. Sokszor eszébe jutott, hogy luxuslakásának megszerzése közel sem töltötte el akkora izgalommal, mint amikor kisiskolás korában a szüleitől kapott zsebpénzből életében először vásárolhatott az iskola melletti kisboltban egy zacskó csipszet. Úgy sejtette, hogy a szabadság és a rabság abszolút értéke nagy valószínűséggel megegyezik, azzal, hogy ezek az értékek a döntési lehetőség kontra kreativitás, egymásra merőleges tengelyek által kijelölt sík legtávolabbi pontjaiban helyezkednek el.

– Keresztasszony, béna az interneted, folyton akad a kép! – nyávogtak kórusban. Bár Izabella mindedig úgy hitte, hogy a „Tapsifüles kalandjai”-nak képi világa alaptól is körülbelül ilyen minőségű snittekből áll, nekilátott megkeresni a hiba okát, miközben a srácok kellemesen összeverekedtek azon, hogy képzeletbeli űrhajójuk képzeletbeli klozetjében ki ül először a képzeletbeli ülőkére. A vérre menő konfliktusnak szerencsére véget vetett, hogy elfogyott a csipsz, amelynek okán kénytelenek voltak fegyverszünetet kötni és profi szakszervezeti tagokat is megszégyenítő egyetértésben és vehemenciával követelni az újabb muníciót, természetesen olyan íz kombinációban, amely nemcsak, hogy készleten, de még a piacon sem fordult elő. Végül kegyet gyakoroltak és hosszú tárgyalásokat követően hajlandóak voltak kelleetlenül

beérni az Izabella spejzában, a söröskartonok mellett felhalmozott, harminc különféle ízesítésű zacskó egyikével.

Mindeközben Izabella bevetette az ájtások legfőbb aduászának számító, minden körülmények között és probléma esetében alkalmazható, univerzális csodafegyvert, azaz újraindította a wifi rútert. És láss csodát, ismét tökéletesen működött az internet. Szíve, akár egy turbós kocsi egyesben padlógázzal, nagyot lódult az alábbi hálózati elnevezés láttán:

„földszintötöscsaj_vs_eloemeletötössrac_holnap_21:00_1em”

Az utána következő viszont harsogó piroslámpával ért fel:

„miisottleszünk_hozunkkocsonyát”

Az, hogy közösségi oldalán olyan hirdetések sorjáztak szép egymásutánban (véltetően átlagosnak nem nevezhető sörfogyasztási szokásai miatt) mint „2+1 péniszhosszabbítási akció” vagy „száraz buli anonim alkoholistáknak”, már egyáltalán nem lepte meg. Jogászként pontosan tudta, hogy a fiók létrehozásához szükséges regisztrációs folyamat részeként megadott hozzájárulás következményekkel járt, amelyeket azonban havi egy-két lájkvadász fürdőruhás, kajás, állatos és/vagy gyerekes szelfiért cserébe kész volt vállalni. Viszont kitartóan reménykedett abban, hogy az adatait legalább nem teljességgel feleslegesen adják el aprópénzért öt éves gyerekeket dolgoztató távol-keleti vállalkozásoknak és egyszer eljön a nap, amikor hírfolyamában végre megjelenik valami, ami (főleg reggel) egyre elviselhetetlenebb mértékű neurózisára bármiféle érvényes megoldást kínál. Talán épp a „Varázsvölgyi Orvosi Központ”...

Miközben, pár további „Tapsifüles kalandjai” rész megtekintése után kiterelte a srácokat az épület kapuja elé, ahol az anyjuk, az apjuk, vagy valaki más csak felszedte őket egy idő után, azon dühöngött, hogy az alteregónak bezzeg a lovagias és mellesleg szuperszexi szomszédfiú jut, míg neki csak Benjámín, aki aznap délutánra (szokás szerint csupán pár perccel a megbeszélte időpont előtt) bejelentkezett („csá bébi egy quickie az ablakban?”). Mindenesetre jutott még ideje arra, hogy magára kapjon egy ingruhát, szigorúan fehérenemű nélkül, ugyanis jól tudta, hogy még a legcsodásabb és/vagy drágább csipkeszett is pár másodperc alatt jobb esetben a padlón, rosszabb esetben a kukában végezné. Itt arra a legutóbbi incidensre gondolt, amikor Benjámín az előlkapsos melltartót némi méltatlankodás után („miezaszjbbabaszottgeciségmámeginbazmeeeeeeg”) egy laza mozdulattal letépte róla.

Noha egészen olyan érzése volt, mintha a lágyesésű selyemanyagot a derekán finoman, alig érezhetően összefogó gumipánttól eltekintve semmit sem viselne, amint mezítláb végigsétált a fürdőszobák előtti, márványpadlós folyosón, elképzelte, ahogyan mellbimbói és feneké íve finoman, lépésről lépésre ringatózva átsejlenek az anyagon (kínosan ügyelve arra, hogy nehogy a falakon kétoldalt elhelyezett tükrökbe nézzen, ugyanis sejteni vélte, hogy a hetyke keblű, ropogóssegű csaj, akit ilyenkor vizionált, csak nyomokban tartalmazott valóságot). A felhevült bőr és a hűvös matéria találkozásának képzete vattacukor-illatú izgalommal töltötte el, egészen olyannal, mint anno, amikor még csak álmodozott arról, hogy egyszer majd férfikezek érintik. Azonban vagy akkori várakozásai voltak túlcizelláltak, vagy a realitás faék egyszerű-

ségű, mindenesetre első behatolásban kicsúcsosodó (ellaposodó) szexuális élménye körülbelül öt percig tartott („Nah, csak hogy túl vagyunk az egészségügyi dugáson!... Jah, hogy neked ez volt az első?”). Szerencsére olvasta egy szakavatott női magazinban, hogy a nők csiklója, amelynek kiterjedése a hüvelyfalhoz tapadó szakasszal együtt adott esetben közelíthette a férfiak hímvesszőjének hosszát, egész életükben növekszik (sajnos pont úgy, mint az orruk), így kitartóan hitt abban, hogy egy nap a disznók nyomába ér, amely faj nőtényei állítólag húsz percig tartó orgazmust is képesek produkálni.

– Öhmn ... – hebegte a telefonba, amelynek másik végén még talány volt, hogy ki leledzett. A körülbelül tízperces artikulálatlan hörgés leginkább Tájger profiljába illeszkedett, de simán előfordulhatott, hogy egy megfázott és/vagy szétcigizett hangú Dezdemóna prezentált éppen valami kortárs áriát. Esetleg Bonifác katolikus pap énje láthatott egy vakmerő szerelmespárt, akik az utcán merészkedtek egymás kivillanó bokájára rápillantani. De az is lehet, bár ez kevésbé tűnt valószínűnek, hogy a szenior partner, akinek faliórájában éppen elemet kellett volna cserélni, valamiféleképpen megkaparintotta a magántelefonszámát.

– Bocsesz, Izzikém, tudod, most kicsit sok a feszkó. Csak tojáshejszínű szalvéta maradt, de az nem illik az esküvői ruhámhoz, ami ekrü-pezgő kombó. De tudod mit? Állati jó dolgot találtam ki, amíg megyek reklamálni, felcsavarom tőkgig az autórádiót és háromra torkom szakadtából üvöltööööö.....

A vonal megszakadt, de jobb is volt Angelikát magára hagyni, ugyanis az üvöltés furcsa mód legalább annyira intim dolognak tűnt fel Izabella számára, mint egy kiadós mellvillantás (sohasem értette, hogyan tudják annyira magától értetődő módon csinálni azok a jobbára luxusautót vezető, nyakban és fejben azonos kiterjedésű, a megengedett sebesség kétszeresével történő száguldozást elidegeníthetetlen, emberi alapjogként felfogó főszerke (vagy másnéven az „alkotmányos száguldozók”), akik miután ötször levillogták és kiakadt a dudájuk, még le is tekerték az ablakot száznyolcvannégynél). Elszámolt háromig és ...

– Mi van veled Bébi? Úgy vinnyogsz, mint egy hasmenéses szarvas – trappolt be Benjámín a nyitott ajtón. Meg kell hagyni, hogy talán még egy jó kis bőfőgéshez sem ért fel az a szánalmas hangzat, amit az imént produkált. Rá kellett jönnie, hogy még életében nem volt mérges... saját magán kívül másra. Ezért azt sem tanulta meg, hogyan kell olyan jófélét kiabálni, amikor az ember lányának a nyála a másik arcának mértani közepén fröccsen szét. De jól tudta, hogy Benjámín kérdése csupán költői volt, valószínűleg az sem hatotta volna meg, ha helyben kidobja a taccsot („látom, zöldül a fejed, most akkor kutyapózban toljuk, jó?”). Így hát átadta magát a történéseknek, amik gyors ütemben ki is bontakoztak. Benjámín sietősen az ablakhoz taszigálta utcára néző felsőtestét határozott mozdulattal a párkányra préselve, majd leguggolt és tőle szokatlan módon nyelvvel nyomakodott be szétfeszített farpofái közé. Az érzés, amelyet leginkább egy „topogós tortillatekercesek mangópürével és fehér csokoládés habbal” elnevezésű desszert ízéhez és állagához tudott volna hasonlítani,

amelyet egyszer egy olcsó all-you-can-eat ázsiai étteremben evett, már maga sem tudta megmondani milyen régről volt ismerős számára.

– Izabella, kedvesem, csodálatosak a brazil jázminjaid, elképzelésem sincs, mivel kényezteted őket! – motyogta a járókeretével és cvekkerével Izabella magasföldszinti ablaka előtt éppen akkor letáborozó szomszédnéni a futónövény lelógó csápjainak elmélyült bizgerálása közben. Kényeztetésből valóban nem volt hiány, Benjámin a különös helyzet örömeire apait-anyait beleadott a mutatványába.

– Csókolooom ... öhm ... éééé ... mindeem ... nap ... meg ... simoogatoom ... őőőket ... – sóhajtotta, miközben próbált a senior partnerre és annak valamennyi faliorájára gondolni. – Dee ... úúgy ... láátom ... aaa...áááá...öhhm... aaa... nééniiii ... zsebkendőőője ... leeseett ... – hártotta zseniálisan a támadást, pont, mielőtt késő lett volna.

– Az a kis huncut már megint eltévedt – csóválta a fejét az öreglány, mintha valamit sejtene, majd visszacsoszogott a sarokra, hogy felvegye a kockás anyagdarabot, ami a többhetes takonytól olyan merev volt, hogy egy szöveget is be lehetett volna vele verni a falba.

Izabella hamarosan már Benjámin ölében ült, akinek szemeiben a hollószárnyú ragyogás már-már valamiféle affekciót látszott tükrözni, és elmerült az édes egymásban lélegzésben, kiszámíthatatlan, földöntúli ütemben mozogva, miközben a reális létezéshez kötődő referenciapontok négy kézre zsugorodtak, melyből kettő nyitott tenyérrel a rózsaarany hullámokat mintázó art deco tapétának támaszkodott, ellentartást kifejtve a szinkópikus ritmusban egymásnak feszülő testek lázas összjátékában, a másik kettő pedig a derekát fogta át két oldalról, csípőjét gyengéden, de ellentmondást nem tűrően az égig emelve. Mindeközben, hüvelykujját nyaki ütőerén tartva, gyengéden a tenyerébe fogta a fiú arcát, tekintetük, akár drága selyemruháinak nyakánál az aranykampó és a hurok, lágyan egymásba kapcsolódott. Csókjuk türkizék volt és egyáltalán nem ajkak, nyelvek és nyál találkozásának érződött, hanem a kommunikáció minden erőfeszítést nélkülöző, magától értetődő formájának. Izabella pontosan tudta (miután évekkkel ezelőtt egy női magazinban olvasta), hogy a genetika a fajfenntartás kőkemény küzdőterén a férfiakkal és a nőkkel is ugyanúgy elbánt, csak másképp. Míg a teremtés koronáinak feladata a magvak minél gyakoribb (lehetőleg kétnaponkénti) és változatosabb talajba történő elhintése volt, addig a szebbik nem képviselőinek ki kellett szűrnia azt az egyetlen szerencsétlen főszerzt, aki minél több gyereket csinál nekik (és lehetőleg minél kevesebbet másoknak) és noch dazu még el is tartja őket. Ezen, egymással tökéletesen harmonizáló ősi parancsok következményeképpen a férfiak azért tanultak meg szeretni (vagy azt profi módon színlelni), hogy szexelhessenek, a nők pedig azért voltak hajlandóak szexelni (az utódnemzési célokon túlmutató mértékben), hogy szeressék őket. És Izabella ilyenkor, mikor Benjámin ellágyult tekintete az övében pihent (miközben alteste egyáltalán nem lágyult el és nem is pihent), úgy érezte, valamiféle, a nemek érdekhálózatának tökéletes metszéspontjában elhelyezkedő, őсорigóban lebegnének. Ki tudja, mióta mozoghattak már a titkos, túlvilági ütemre, mivel a percek rég megszűntek időbeli kiterjedéssel és

bármiféle mértékességgel rendelkezni, amikor Izabella teste íjszerűen megfeszült és szétáradt benne a vattacukor ízű élvezet, kemencét formázó száját pedig elemi erővel hagyta el élete első igazi jóféle ordítása és vele egy tekintélyes mennyiségű nyáltömeg, amely pont Benjámín arcának mértani közepén fröccsent szét. Ugyanebben a pillanatban megremegett fölöttük a csillár és hangos pukkanás kíséretében lecsapódott a biztosíték.

– Hát bébi, már megint oltári jó voltam – vigyorgott üdvözülten Benjámín, aki kilapított béka pózban fetrengett keresztben az ágyban, amelyről Viktort, akinek ezúttal csak három lábkörmé tört le, előzőleg a sarokba hajította. Izabella, aki a szex utáni, a szokásosnál jóval intenzívebb ragyogásban fürdőzött, azon lamentált, hogy bár disznói magasságokba még talán nem emelkedett, csiklójának hossza azonban már minden bizonnyal közelíthette, de az is lehet, hogy meghaladta Benjámín férfiaságának kiterjedését (amire különben semmiféle panasz nem lehetett). Lustán, akár egy kövér házimacska, elsétált az ötkarú gyertyatartóért, majd, amikor a lángok fodrozódó tengeri hínárok árnyékát vetették a rózsaarany art deco tapétára, visszabújt a takaró alá, fejét, mint a B kategóriás romantikus filmekben, Benjámín szerelempázsittal sűrűn benőtt mellkasára hajtva.

– Hogy van a feleséged?

– Jól.

– Még mindig nem szereted?

– Nem.

– És ő téged?

– Ő sem.

– És a szex sem jó?

– Az sem.

– És veled tervezed a jövőt?

– Ja.

Ezt a beszélgetést már számtalanszor lefolytatták Benjámínnal, aki rendszerint a harmadik egyszavas tömondat után már édesdeden horkolt, így annak mikéntjére, hogy miért olyan magától értetődő egy olyan nővel leélni egy teljes életet, akit emberünk nem szeret és nem is kíván, Izabella továbbra sem kapott kielégítő magyarázatot. Ahogy arra sem, hogy ...

– Bébi – motyogott csukott szemmel Benjámín – neked oltári jó a segged. Neki meg szar a segge, meg igazából olyan a feje, mint egy kivénhedt igáslónak. De mellette végre valakinek érzem magam. És ez a lényeg ... – és már horkolt is tovább, politikusan elhallgatva azt, hogy valakisége leginkább abban teljesedett ki, hogy a csaj apjának multicégében betöltött kamu pozíciójából csurrant cseppent számára annyi jövedelem, amennyit különféle sportfogadásokon éppen kényelmesen el tudott veszíteni egy hónap alatt.

Arról, azonban, hogy Izabella miként érezte magát Benjámín mellett és a körülmények ismeretében miért nem került el ezer kilométeres körzetben, sohasem esett szó. Végére is fölösleges lett volna erről beszélni, hiszen Benjámín pont leszarta, Iza-

bella számára pedig már abban a pillanatban teljességgel egyértelmű volt, hogy valamiféle megközelíthetetlen metafizikai szféra ismeretlen törvényei szerint összetartoznak, amikor először megpillantotta az akkori lelkiállapotában haragos tengernek tűnő, egyébként alig derékig érő vízű tó nem létező hullámait halált megvető bátorsággal szelő csónakjával közeledni, miközben felsötétén majd szétrepedt a vízimentő szövetség logójával ellátott póló. És mivel Izabella jobban szerette a metafizikát, mint a matematikát (és ezen belül is különösképpen a logikát), álláspontján akkor sem változtatott, amikor Benjámín már egy szwingerklubnyi nővel megcsalta, majd dobta az igáslófejű nőért épp aznap, amikor orvosi csoda számba menő terhességét készült bejelenteni, hogy aztán hamarosan el is vetéljen pont abban a pillanatban, amikor barátunk hites feleségévé fogadta az igáslovat, mégpedig az Izabella legjobb barátnője által szervezett esküvő keretében.

Khr-ö-ö-ö... pfffüüüüfffff ... fújtatott alkatrészhibás kemenceként Benjámín, aki félig a párnába fúródott arcával, legendás hollószárny-tekintete nélkül úgy festett a leeresztett roló spalettáin beszűrődő gyér délutáni napfényben, mint egy kövér, kivénhedt bagoly. Izabellára mégis puha takaróként ereszkedett a gyengédség, és mint már annyiszor, most is úgy érezte, még akkor is teljes szívvel tudná szeretni, ha csupán egy, az irodai partnerek arcképével díszített, galacsinná gyúrt noteszlap lenne a zsebében. Valamiféleképpen a gyermekkort jelentette számára, a túlkontrollált, elvarázstalanodott világ egyetlen megmaradt titkát, az e-mailek, tárgyalások, számlák, házimunka és egyéb fontos teendők által belakott mindennapokban azt a valamit, amit sem kiismerni, sem irányítani nem tudott és amiből csak annyi volt időnként az övé, ami arra volt elég, hogy még inkább sóvárogyon utána. És mivel meggyőződése volt, hogy a vágyakozás erősebb, mint a megtapasztalás és az álom színesebb, mint az élet, évtizedekig vegetált a szabadság és a rabság abszolútértékben megegyező, a döntési lehetőség kontra szenvedély, egymásra merőleges tengelyek által kijelölt sík legtávolabbi pontjai között bolyongva. Sejtette (ezúttal valamelyik barátnője súgta meg neki egy éjszakai szórakozóhely vécéjében két hányás között), hogy kevesebb annál kiábrándítóbb dolog van, mint igazán megismerni valakit, így elfogadva a status quo-t, teljes mértékben átadta a kontrollt és hagyta, hogy Benjámín azzá váljon számára, amivé a félliteres, műanyagflakonos kiszerelésű jegesteá válik egy tikkasztó nyári napon: tökéletes, vegytiszta boldogsággá. Amiből, egy második kör, noha kívánkozna, sohasem csillapítaná ugyanúgy a szomjat. Ezzel arra is rájött, hogy nem való neki az, amit mások érett, kiegyensúlyozott párkapcsolatnak neveznek, ugyanis nagy valószínűséggel, amint valami szerencsétlen fölött irányítást szerezne, vagy másképp, ha ez a valaki kiengedné azt a kezéből, az ügy, minden előzetes számítás szerint, érdeklődés hiányában elhalna.

Ennek ellenére vagy éppen ezért múzsájaként tekintett Benjámínra és hozzá írta (egyébként legrosszabb esetben is csak közepes, de rendszerint bünrossz és/vagy közhelyes) verseit. Merthogy az is tudta, hogy hozzá hasonlóan egyetlen valamire való költő sem ismerte igazán a múzsáját, példának okáért ott volt az a főszer, aki mindössze egyetlen pillanatra látott egy tizenkét éves kislányt valami templomban, akihez

aztán örök életében hűségesen írta a költeményeit. Így megelégedett azzal, hogy az ő múzsájának haja olyan volt (legalábbis a Mickey egér és szerzetes típusú kopaszodás jeleinek feltűnte előtt), mint egy titokzatos fekete erdő, amelynek mélyén ki tudja, hányszor bolyongott már, és órákig, napokig, de lehet, hogy évekig is nézte a szelíd, tiszta, zöld tavakban egyre fogyatkozó önmagát. És mint annyiszor, most is, az agyán ülő vastag ködön keresztül valahonnan, egy hangosbemondóból valaki a nevét kiabálta. Elindult kifelé a titokzatos fekete erdőből, visszanézett, és még látta, ahogyan Benjámín arcának minden szeplője, akár az augusztusi hullócsillagok, tudata omladozó falán lecsúsznak a semmibe és...

– Izabella! Ez a neved, nemde, földszintötöslány? – kérdezte legszélesebb filmstármosolyát megvillantva a szomszéd srác, aki a hálószoba ajtajában álldogált és kendőzetlenül méregette Izabella csupasz bal mellét, már amit Benjámín mellkasszőrei nem takartak ki belőle.

– Én?? ...Öhmn ... hát ... ja ...én igen – válaszolta Izabella azon az elhaló, repedt-fazék hangon, amin, ha bárki beleszól a telefonba, a hívó rögtön szabadkozni kezd az alkalmatlankodásért.

– Te meg ki a faszom vagy? – morgott Benjámín.

– A kulcsod kívülről a zárban maradt, gondoltam beadom, mielőtt baj lenne belőle – vigyorgott a srác Izabellára.

– Jah, és szerettem volna tőled is hallani, hogy holnap este nálam vacsorázol-e – folytatta, alig észrevehetően elpirulva.

– Ez meg mi a véres rák? – pislogott értetlenül Benjámín, lankadó farkára terítve egy rózsaszín plédet.

– Naná, hogy ott leszek.

És az elektromosság közepes erősségű zúgás kíséretében visszatért, éppen akkor (legalábbis erre Izabella abban a pillanatban meg mert volna esküdni), amikor a szomszéd srác a folyósófalra erősített kapcsolószekrény mellett elhaladva jókedvűen csettintett.